

A megvacsoráztatott ifjak csak statiszták egy mocskos játékban

2024 március 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nemrég kaptam egy érdekes kis füzetet egy barátomtól.

Március 15. talán a legszebb nemzeti ünnepünk. Tavasz, ifjúság, forradalom. Márciusi ifjak, Nemzeti Múzeum, Petőfi, Kossuth, Széchenyi. Aztán a szabadságharc, Pákozdtól Világosig. A császári Bécs és a cári Oroszország ellen. Jókai szépséges regénye a Baradlay testvérek sorsán keresztül máig alapvető olvasmányélmény a magyar diákoknak. Szerencsére még mindig kötelező olvasmány. Aztán Sára Sándor megrendítő filmje a nyolcvan Lenkey-huszár valós alaptörténetéről. Tisztaság, becsület, hazaszeretet, önfeláldozás, sokszor reménytelen küzdelem. Amihez persze kellett egy jó adag naivitás is. Hiszen ha akkor valaki józanul oszt-soroz, akkor elre számolhatta, hogy az osztrákokkal és pláne az oroszokkal szemben a magyarság nem győzhet. De eldeink másképp gondolkoztak, és végül a történelem őket igazolta. Hiszen ők teremtették meg a későbbi kiegyezés alapjait, és ezzel az ország sosem látott fejlődésének nyitottak utat.

Nemrég kaptam egy érdekes kis füzetet egy barátomtól. Az 1939-ben a magyar királyi honvéd vezérkar főnökének engedélyével készült kézikönyv a kémek elleni harc jelentőségéről ír. Történelmi példákon keresztül igyekszik bemutatni a Trianon utáni sokkos állapotban lévő ország polgárainak, hogy miért is kell harcolni az idegen országok hírszerzői ellen. Még nem tört ki az újabb világháború, de a katonai vezetés már fontosnak találta ezt a veszélyt bemutatni. Ami a saját korában példamutató elrelátásról tanúskodik. Igaz, hogy a szerző szerint nem nehéz ez a feladat, elég, ha nyitott szemmel járnak az emberek, és elb-utóbb észreveszik a kémeket.

Az írás jó szándéka megkérdőjelezhetetlen, ám tele van naiv gondolatokkal. Nyilvánvaló, hogy a Monarchiától örökölt szemlélet volt még az uralkodó, miszerint a titkosszolgálati munka másodrendű fontosságú. Ráadásul akkoriban a katonák még bizonyos tekintetben le is nézték az ilyen munkát végzőket, nem tekintve azt elég elegánsnak. Naivitás, vagy talán a korszellem hozta ezt magával. Mindeközben a szovjet titkosszolgálatok már javában építették ügynöki hálózatukat Nyugat-Európában. Aztán a II. világháború vége felé a titkosszolgálati munkával szembeni ellenérzések is okozhatták, hogy a magyar kiugrási kísérlet szinte az első lépésektől kezdve kudarcra volt ítélve, mert a német hírszerzés hamar tudomást szerzett róla. Mi pedig nem tudtuk, hogy 1944 márciusában megszállják hazánkat.

Miért hoztam el ezt a két példát? Mert mindkettőben látni vélem, hogy mi, magyarok talán a nemzeti karakterünkben fakadóan is a nyílt küzdelmet, a szemtől szembe harcot választjuk, azt tekintjük igazán becsületes dolognak. Ami a színpalán mögött zajlik, azt gyanúsítjuk, sokszor lebecsülendően gondoljuk. Pedig az élet számtalanszor megmutatta évezredek történelmünk során, hogy a fontos információk nem ismerete, a megtévesztés fel nem ismerése mekkora károkat okozott már. Az elmúlt két évszázad során többször is azért buktunk el, mert nem vettük észre idejekorán a csapdákat, nem ismertük fel a külső és belső ellenséget.

Jó lenne ezt már elkerülni. Ami persze nem egyszeri feladat, hiszen Magyarország ma újra ütközőzónában találta magát. Közülünkben háborús konfliktusok zajlanak. Ráadásul ma az ellenség felismerése sem egyszeri feladat. Milyen jó, hogy a vadászgépek ellenség-barát felismerő rendszere másodpercek alatt segít a pilótáknak! Ők rögtön tudják, kire lőjenek és kire ne. Ám a titkosszolgálatok világában még a saját szemünknek sem mindig hihetünk. Mert mit is gondoljunk arról, amit napjainkban itthon látunk? A barátinak, szövetségesnek deklarált Egyesült Államok jelenlegi, demokrata párti vezetése másként tekint Magyarországra, a kormányra és Orbán Viktor miniszterelnökre. Ma már nyílt információk alapján tudhatjuk, hogy dollármilliók juttatásával igyekeztek befolyásolni a magyar választókat. Civilnek mondott szervezetek fedése mögött amerikai kormányzati pénzek érkeztek az ellenzékhez annak reményében, hogy ezzel majd hatni tudnak a magyar választókra. A legutóbbi kísérlet szerencsére elbukott.

Azóta egy új stratégiát látunk kibontakozni. Azt gondolom, a szemünk előtt zajlik az új ellenzék szereplőit kereső casting. A szerepre önként jelentkezőket vagy a helyzetet állítólag fel sem ismerő naivokat nyíltan hívják baráti vacsorákra az amerikai nagykövethez. Színészek, zenészek, sportolók, influenszerek. Köztük keresik az új „márciusi ifjakat”. A mai ellenzéki politikai szereplők már leszerepeltek. Jöjjenek az újak, akik még nem égtek ki, nem szürkültek el. Akik talán képesek lesznek megszólítani a fiatalokat, akik megtanulták használni az Amerikából importált közösségi médiát. Akik februári ifjakként megtöltötték szimpatizánsaikkal a Hűsök terét.

Ne legyünk naivak! Az a pénz, amely eddig az ellenzéki pártokhoz érkezett, most majd nagy valószínűséggel más irányt vesz. A pénz nem vész el, csak átalakul. Az új sztárok, megmondóemberek reklámjaira, felszerelésére fog áramlani. Mert ez a teszt időszak. A nagyköveti vacsorákra is érvényes az az örökbecsű mondás, hogy nincs ingyenebéd. Ne zárjuk ki annak a lehetőségét, hogy a vacsoráknak lesz majd folytatása is, de már a nyilvánosság kizárásával. Akik felvállalják ezt a szerepet, azokat gőzerővel kezdik majd el kiképezni, felkészíteni, új imázst

építeni nekik. A folyamat végén pedig már politikai szereplőket, majd pártokat húznak el? abból a bizonyos kalapból a következő parlamenti választásokra. Persze lehet erre legyinteni. De emlékezzünk csak arra, hogy hét esztendővel ezelőt miként vették el tőlünk egy lehetséges magyar olimpia álmát. Elég volt hozzá némi pénz, barátnak maszkírozott tanácsadók és néhány kívülről érkezett ejtőernyős. Mert még mindig naivak voltunk, és sokszor a saját szemünknek sem akarunk hinni. Pedig ha hápog, úszik és idétlenül totyog, az bizony kacsa.

Veszélyes időket élünk. Reménykedünk abban, hogy jövőre már Donald Trump lesz az Egyesült Államok elnöke. Akkor minden bizonnyal új nagykövetet is kapunk, ami majd lezárja a vacsorák korszakát. Ám nem bízhatunk abban, hogy mások, más formában, titokban nem fogják folytatni ezt a munkát ugyanúgy. Csak akkor az állami szervek helyét és szerepét átveszik az üzleti modell fedett szereplői. Mert ennek a titkosszolgálati jegyeket mutató világnak a szemében Magyarország jelenlegi vezetése továbbra is a célkeresztjében marad. Eszmei, ideológiai és végső soron gazdasági célkitűzéseikről nem fognak lemondani. Ebben biztosak lehetünk. A megvacsoráztatott ifjakban pedig tudatosítani kell, hogy mire akarják ki- és felhasználni őket. Ők csak statiszták lesznek és nem f?szereplők egy mocskos játékban. Nem új márciusi ifjakat keresnek, hanem hasznos idiótákat. Ők se legyenek naivak.

Horváth József

A szerző az Alapjogokért Központ biztonságpolitikai tanácsadója

Borítókép: Balliberális influenszerek és tartalomgyártók tüntetése a Hősök terén 2024. február 16-án (Fotó: Kurucz Árpád/Magyar Nemzet)

www.magyar nemzet.hu

Ajánló